

Не жалкую, не зову, не плачу...

Сергій Єсенін

Не жалкую, не зову, не плачу;
Все мине, як з білих яблунь дим.
Першим злотом осені позначений,
Я не буду більше молодим.

Нетерпляче серце вгомониться,
Втративши відвагу молоду.
І у край березового ситцю
По росі босоніж не піду.

Юний дух неспокою й сум'яття,
Що манив у мандри, відлетів.
О, моє розтрачене завзяття,
Шал очей і повінь почуттів!

Я тепер скупіший у бажаннях.
Мабуть, то наснилося мені,
Ніби юність на світанках ранніх
Скаче на рожевому коні.

Все на світі тлінне і буденне,
Облітає з кленів листя мідь...
Будь же ти навік благословенне,
Що прийшло розквітнуть і зотліть.

Переклад Олександра Грязнова